

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/84/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112215300
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3112215300.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobkyne: W., proti žalovanému: V., za účasti intervenienta na strane žalovaného, a to Y., o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 14.januára 2019, č.k. 12C/143/2012-337, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyňa **m á** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, súd výrokom I. určil že žalobkyňa W. V., rod. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H., I. XXX/XX, IČO XX XXX XXX s miestom podnikania H., je výlučnou vlastníčkou bytu č. X vo vchode č. X na X. poschodí v rozostavanej budove bytového domu bez súpisného čísla, postaveného na C KN parc. č. XXXX/XXX, podielu na priestoroch na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckeho podielu k pozemkom C KN parc. č. XXXX/XXX - zastavaná plocha a nádvorie s výmerou 177 m² a C KN parc. č. XXXX/XXX- zastavaná plocha a nádvorie s výmerou 483 m² vo veľkosti XXXX/XXXXXX, zapísaných na LV č. XXXX pre k.ú. P.. Výrokom II. zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 % k rukám jej právneho zástupcu U., v lehote 30 dní od právoplatnosti uznesenia súdneho úradníka, ktorým bude po právoplatnosti rozsudku určená výška náhrady trov konania.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou, doručenou súdu dňa 11.06.2012, domáhala proti žalovanému V. S. určenia, že je výlučnou vlastníčkou rozostavaného bytu č. X, nachádzajúceho sa vo vchode č. X, na X. posch. rozostavanej budovy bytového domu, postaveného na pozemku KN parc. č. XXXX/XXX a spoluvlastníckeho podielu 5955/229658 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckeho podielu 3910/229658 k pozemku parc. č. XXXX/XXX a XXXX/XXX, ktoré spoluvlastnícke podiely prislúchajú k predmetnému rozostavanému bytu č. X, nachádzajúce sa v k. ú. P., zapísané Správou katastra H. na LV č. XXXX. Uviedla, že so žalovaným uzatvorili dňa 01.06.2010 kúpnu zmluvu, ktorou predmetnú nehnuteľnosť žalovanému predala za kúpnu cenu 50.000,- eur, ktorú mal žalovaný zaplatiť pri podpise kúpnej zmluvy. Žalovaný kúpnu cenu pri podpise zmluvy nezaplatil a neurobil tak ani v dodatočnej 7-dňovej lehote, ktorú mu vo výzve na zaplatenie zo dňa 22.06.2011 určila s upozornením, že ak v určenej lehote kúpnu cenu nezaplatí, odstupuje od kúpnej zmluvy a účinky odstúpenia nastávajú posledným dňom lehoty. Žalovaný prevzal túto výzvu dňa 28.06.2011, avšak kúpnu cenu do dňa podania žaloby nezaplatil. Keďže žalovaný ani v dodatočne poskytnutej lehote kúpnu cenu nezaplatil, nastali účinky odstúpenia žalobkyne od kúpnej zmluvy, čím došlo od počiatku k zrušeniu kúpnej zmluvy a žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou

nehnutelností. Žalobkyňa zdôvodnila svoj naliehavý právny záujem na určení svojho vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti tým, že žalovaný je stále vedený ako vlastník predmetnej nehnuteľnosti v katastri nehnuteľností a určovací rozsudok požadovaný žalobkyňou, bude pre príslušnú správu katastra podkladom pre vykonanie zápisu vlastníctva žalobkyne. Bez takéhoto zápisu je ohrozený výkon jej vlastníckeho práva (§ 70 ods. 1 katastrálneho zákona) a je aj v záujme tretích osôb, aby sa dosiahol súlad medzi zápisom v katastri nehnuteľností a skutočným stavom. Žalobkyňa žiadala aj náhradu trov konania. Svoje skutkové tvrdenia preukazovala kúpnu zmluvou zo dňa 01.06.2010, výzvou na úhradu kúpnej ceny s odstúpením od zmluvy zo dňa 22.06.2011 s poštovou doručenkou. Žalovaný V. S. žalobu prevzal dňa 30.07.2012 a v písomnom vyjadrení zo dňa ... (neuvedené), došlom súdu dňa 31.08.2012, žiadal žalobu zamietnuť. Potvrdil, že predmetnú kúpnu zmluvu zo dňa 01.06.2010 so žalobkyňou uzatvoril. Tvrdil však, že kúpnu cenu 50.000,- eur žalobkyňi vyplatil (neuviedol kedy a ako) a z toho dôvodu považoval jej odstúpenie od kúpnej zmluvy za neplatné. Viac k veci neuviedol. Žiadal aj náhradu trov konania. K svojim skutkovým tvrdeniam nepredložil žiadny dôkaz. Žalovaný v ďalšom vyjadrení zo dňa 02.04.2015 opakovane tvrdil, že kúpnu cenu 50.000,- eur žalobkyňi zaplatil a súčasne predložil kópiu príjmového pokladničného dokladu č. ... (bez čísla) zo dňa 01.06.2010 na sumu 50.000,- eur. Intervenient na strane žalovaného Y. Q., s dôvodmi žaloby nesúhlasil, túto žiadal zamietnuť ako nedôvodnú, tvrdiac, že kúpa cena bola žalobkyňi v celom rozsahu vyplatená.

3. Vyhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby. Mal za preukázané, že žalobkyňa vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti - bytu č. X s prísl. previedla na žalovaného V. S. riadnou kúpnu zmluvou zo dňa 01.06.2010 za dojednanú kúpnu cenu 50.000,- eur. Podľa znenia tejto kúpnej zmluvy kúpnu cenu „kupujúci uhradí predávajúcemu v hotovosti pri podpise tejto zmluvy“, ktorú formuláciu „uhradí“ považoval za budúci čas z čoho vyvodil, že kúpna zmluva neobsahuje zároveň potvrdenie, že kúpna cena bola uhradená pri podpise zmluvy. Z vykonaného znaleckého dokazovania bolo bez pochybností preukázané, že jediný listinný dôkaz o úhrade kúpnej ceny produkovaný žalovaným, a to PPD zo dňa 01.06.2010 (nesporne vyhotovený žalovaným), bol sfaľovaný. Avšak aj napriek tejto skutočnosti (sfaľovanému PPD) mohlo dôjsť k zaplateniu kúpnej ceny 50.000,- eur žalovaným V. S. žalobkyňi v hotovosti, čo by však žalovaný musel bez pochybností preukázať. Žalovaný na pojednávaní dňa 12.10.2015 (č.l. 95 spisu) tvrdil, že kúpnu cenu 50.000,- eur vyplácal v hotovosti žalobkyňi Y. Q. a to bez ďalších svedkov, avšak na pojednávaní dňa 07.12.2015 (č.l. 111 spisu) Y. Q. tvrdil, že kúpnu cenu v hotovosti vyplácal žalobkyňi bez svedkov žalovaný V. S.. Na základe uvedených rozporných výpovedí súd nepovažoval ich výpovede za hodnoverné. Tieto ich výpovede mali byť jediným dôkazom žalovaného o úhrade kúpnej ceny 50.000,- eur za byt č. X. Ďalší rozpor žalovaného bol zistený súdom v jeho tvrdení súdu, že kúpnu cenu za byt č. X mal uhradiť dňa 30.06.2010 podľa PPD zo dňa 30.06.2010, avšak pred Daňovým úradom P. tvrdil, že túto kúpnu cenu uhradil dňa 28.05.2010. Žalovaným namietaná skutočnosť, že žalobkyňa podala predmetnú žalobu na súd po viac ako roku od splatnosti kúpnej ceny, nie je dôkazom, a to ani nepriamym o tom, že žalovaný uhradil žalobkyňi kúpnu cenu za byt č. X. Súd poukázal tiež na skutočnosť, že žalovaný po začatí súdneho sporu previedol predmetný byt č. X na Q.. B. a až tesne pred rozhodnutím vo veci, bol tento prevedený späť na žalovaného. Vo výpovediach žalobkyne boli zistené tiež rozpory a to ohľadne vyjadrenia jej dôvery v žalovaného pri predaji predmetného bytu č. X v súvislosti s ňou tvrdným predchádzajúcim zaplatením kúpnej ceny za byt č. X, v skutočnosti však časovo zaplatenie ceny za byt č. X nebolo súladným s tvrdením žalobkyne, avšak ani tento rozpor nie je spôsobilým dôkazom pre záver o tom, že žalovaný v hotovosti uhradil kúpnu cenu za byt č. X, pri súčasne zistených rozporoch v jeho výpovedi o údajnej úhrade kúpnej ceny za byt č. X ako aj o úhrade kúpnej ceny za byt č. X, ktorá bola v skutočnosti zrejme zaplatená v iný deň, ako je uvedené na PPD zo dňa 30.6.2010. Nedostatok hodnovernosti tvrdení žalovaného vyplýva aj z jeho vyjadrenia ako svedka na Daňovom úrade P. v roku 2011, kde nepredložil ako dôkaz PPD zo dňa 01.06.2010 o úhrade kúpnej ceny 50.000,- eur za predmetný byt č. X, tiež súdu ho predložil až v roku 2015, pričom mal možnosť ho predložiť ako prílohu hneď k svojmu prvému vyjadreniu zo dňa 31.08.2012 k žalobe. Súd poukázal aj na skutočnosť, že žalovaný podľa jeho vyjadrenia spolupracoval s realitnou kanceláriou pri predajoch nehnuteľností za účelom získania provízie pre seba, preto pri bežnej opatrnosti mohol postupovať iným spôsobom pri vyplácaní kúpnej ceny žalobkyňi, ktorým by bez pochybností preukázal súdu svoje tvrdenie o zaplatení kúpnej ceny. Súd žalobe vyhovel v celom rozsahu z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalovaným o úhrade kúpnej ceny 50.000,- eur žalobkyňi za predmetný byt č. X na základe kúpnej zmluvy zo dňa 01.06.2010. Vychádzajúc zo zásady hospodárnosti súdneho konania, sa nezaoberal prevodom predmetného bytu č. X na Q.. B. a späť na žalovaného, pretože táto skutočnosť

nie je spôsobilá mať dopad na záver o nezaplatení kúpnej ceny. Odstúpenie od kúpnej zmluvy tak posúdil ako platné a žalobu ako dôvodnú.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 48 ods. 1, 2 Obč. zákonníka, § 517 ods. 1 Obč. zákonníka.

5. Podľa 255 ods. 1 CSP súd priznal úspešnej žalobkyni plnú náhradu trov konania proti neúspešnému žalovanému.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu tak, že žalobu zamietne a zaviazže žalobkyňu nahradiť mu v plnom rozsahu vzniknuté mu trovy konania, alternatívne navrhoval zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol, že uplatňuje odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/, g/ a h/ CSP (existencia tzv. inej vady spôsobilej mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nesprávne skutkové a právne závery a nedostatočne zistený skutkový stav pre existenciu nových prostriedkov procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité). Podľa jeho názoru, na rozdiel od súdu prvej inštancie, má za to, že obsah jeho výpovede, ako aj výpovede intervenienta, ktorý vystupoval na jeho strane, dostatočne preukázali spôsob, ako aj ďalšie okolnosti zaplatenia kúpnej ceny za predmetný byt, ktorá bola zaplatená dňa 01.06.2010 po podpísaní kúpnej zmluvy v hotovosti k rukám žalobkyne. Všetky tieto skutočnosti tvoria podľa neho ucelenú reťaz nepriamych dôkazov, ktoré jeho tvrdenie o zaplatení kúpnej ceny potvrdzujú, za ktoré považuje to, že žalobkyňu možno označiť za osobu práva znalú v súvislosti s nakladaním s nehnuteľnosťami, keďže v súvislosti s tým po jej boku vystupoval advokát, preto je nepravdepodobné, že by mu bol poskytnutý priestor takmer jedného roka od okamihu, kedy došlo k uzatvoreniu predmetnej kúpnej zmluvy do okamihu, kedy mu bola doručená výzva na zaplatenie kúpnej ceny, resp. kedy žalobkyňa od zmluvy o kúpe odstúpila pre nezaplatenie kúpnej ceny. Existuje totiž celý rad právnych inštitútov, ktoré by bol využil, pokiaľ by skutočne bolo pravdou, že za byt nezaplatil, a tak znemožnil spätný návrat vlastníctva bytu žalobkyni, príkladmo uviedol dobrovoľnú dražbu, predaj dobromyseľnému kupujúcemu, reštrukturalizáciu a pod., čo však nevyužil. Je krajne nelogické, pokiaľ by nezaplatil kúpnu cenu, aby byt ďalej predal ich spoločnému právnikovi, teda osobe, s ktorou tak žalobkyňa ako aj on mali určitý dôverný vzťah medzi advokátom a klientom. O skutočnosti, že žalovaná sama nevie kto, kedy a koľko jej zaplatil za ten-ktorý byt vypovedá aj to, že vo výpovedi zo dňa 07.12.2015 uviedla, že žalovanému dôverovala, nemala obavy kúpnu zmluvu na predmetný byt podpísať bez toho, aby jej vyplatil kúpnu cenu, pretože predtým mu už predala iný (prvý) byt a tam jej peniaze vyplatil. V tomto však podotkol, že ňou uvádzaný tzv. prvý byt, teda byt č. X bol žalovanej zaplatený až dňa 30.06.2010, teda takmer o mesiac neskôr, ako bola uzatvorená kúpna zmluva na byt č. X. Poukazuje tiež na závery znaleckého posudku, ktorý bol v konaní vyhotovený, z ktorého cituje časť týkajúcu sa možného prepisu podpisov obtiahnutím a súčasným pretlačením odkopírovaného podpisu nachádzajúceho sa v kolónke podpis príjemcu na PPD zo dňa 30.06.2010 na doklad zo dňa 01.06.2010, ktoré závery podľa jeho názoru nevyklúčujú, že sporný PPD podpísala samotná žalobkyňa, keď tento jednoducho podpísala na hárku iných PPD, pričom jej podpis na tomto spornom PPD bol pretlačený z predchádzajúceho PPD, teda z PPD, ktorý podpisovala predtým a ona podpis iba jednoducho intuitívne obtiahla. Záver znaleckého posudku hovorí o tom, že podpisy mohli byť do uvedených kolóniek príjmového pokladničného dokladu zo dňa 01.06.2010 prenesené obtiahnutím a súčasným pretlačením odkopírovaného podpisu nachádzajúceho sa v kolónke podpis príjemcu na príjmovom pokladničnom doklade zo dňa 30.06.2010 cez samoprepisovací papier, teda ide o jednu z možných variant skutkového deja a nie je jednoznačný záver o tom, že sa tak stalo práve týmto spôsobom, tento záver teoreticky pripúšťa vyššie opísaný mechanizmus podpísania žalobkyne na PPD zo dňa 01.06.2010. Nestotožňuje sa ani s argumentáciou súdu prvej inštancie o tom, že keď bolo v kúpnej zmluve o predaji bytu v časti splatnosti kúpnej ceny uvedené „kupujúci uhradí predávajúcemu v hotovosti pri podpise tejto zmluvy“, že ide o budúci čas a kúpna zmluva tak neobsahuje potvrdenie, že kúpna cena bola uhradená pri podpise zmluvy. Rovnako nie je možné z tohto ustanovenia zmluvy vyvodiť záver, že keďže kupujúcemu bola kúpna cena zaplatená, tento ju preto aj podpísal. Otázka teda znie, či by osoba konajúca s primeranou mierou opatrnosti v takejto situácii iba tak podpísala kúpnu zmluvu bez toho, aby jej bola predtým, ako na kúpnu zmluvu pripojí svoj podpis, vyplatená kúpna cena, podľa jeho názoru nie, a argumentácia súdu prvej inštancie preto neobstojí. V konečnom dôsledku okrem PPD zo dňa 30.06.2010, ktorý mal byť údajne použitý ako predloha pri podpisovaní PPD zo dňa 01.06.2010 je tu značné množstvo iných obchodných dokumentov podpísaných žalobkyňou, a preto pokiaľ by či už on, alebo niekto iný konajúci v jeho prospech chcel jej podpis falšovať, napodobňovať, bolo by krátkozraké

použiť ako predlohu k podpísaniu PPD zo dňa 01.06.2010 práve PPD zo dňa 30.06.2010 a nie iný dokument s podpisom žalobkyne.

7. Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhovala rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Stotožňuje sa s napadnutým rozhodnutím v celom rozsahu, považuje ho za správne, spravodlivé a riadne odôvodnené. Žalovaný vo svojom odvolaní neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu, alebo zrušenie napadnutého rozsudku. Podstatou odvolania je jedine konštatovanie, že jej tvrdenie o nevyplatení kúpnej ceny nie je pravdivé, ale naopak je pravdivé tvrdenie žalovaného, že kúpnu cenu vyplatil. Toto zakladá na hypotetických úvahách s odvolávkou na jej znalosti v oblasti práva, spoluprácu s advokátom a pod.. Takéto tvrdenia však žiadnym vecným dôkazom nepodložil, osoba advokáta nemá s predmetnou vecou žiadnu súvislosť, navyiac, keď menovaný advokát v rozhodnom období podľa tvrdenia žalovaného poskytoval právnu pomoc im obom, z čoho vyplýva, že nielen ona, ale aj samotný žalovaný je osobou znalou práva, využíval právne služby advokáta, z čoho vyplýva záver, že obe sporové strany si boli pri uzatváraní zmluvy rovné. V konaní bolo vykonané znalecké dokazovanie na pravosť príjmového dokladu predloženého žalovaným o zaplatení sumy 50.000,- eur, ktoré jednoznačne vyvrátilo tvrdenie žalovaného o pravosti tohto dokladu a potvrdilo, že sa jedná o doklad sfaľšovaný. Žalovaný tento príjmový doklad ako dôkaz predložil až v priebehu konania a ako správne uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení, pri svojom výsluchu svedka dňa 25.10.2011 na Daňovom úrade P. na otázku DÚ, či môže predložiť doklad preukazujúci transakciu zaplatenia 50.000,- eur uviedol, že nie, má iba uvedené zmluvy, ktorá skutočnosť jednoznačne spôsobuje nedostatok hodnovernosti jeho ďalších tvrdení o tom, že ním predložený predmetný doklad, súdu predložený až v roku 2015 je pravý, pretože pokiaľ by bol mal možnosť, tento doklad by predložil už daňovému úradu, alebo v roku 2012, keď sa k žalobe vyjadroval. O existencii tohto dokladu sa však vôbec nezmieňoval tak na DÚ, ako ani v liste zo dňa 04.07.2011, ktorý jej adresoval ako odpoveď na jej výzvu úhrady kúpnej ceny a odstúpenie od zmluvy. Záverom teda zhrnula, že vzhľadom k tomu, žalovaný sa o existencii dokladu nezmieňoval nielen v spomínanom liste, ale ani pri výsluchu na daňovom úrade dňa 25.10.2011, kde dokonca uviedol, že taký doklad nemá, ani vo vyjadrení k žalobe doručenej súdu dňa 31.08.2012, jediným logickým vysvetlením takéhoto konania žalovaného, v tom čase dokonca spolupracujúceho s erudovaným advokátom (podľa jeho tvrdenia), je skutočnosť, že takýto doklad v tomto období neexistoval, bol vyprodukovaný dodatočne až v roku 2015. Rovnako bez právneho významu je poukazovanie na časový odstup podania žaloby a výzvy na zaplatenie kúpnej ceny a odstúpenia od kúpnej zmluvy od času uzatvorenia kúpnej zmluvy. Žiadny právny predpis jej neurčoval lehotu, v ktorej by mala tieto právne úkony vykonať. Žalovaný jednoznačne nepreukázal svoje tvrdenie, že jej kúpnu cenu 50.000,- eur za kúpu bytu vyplatil a preto jej odstúpenie od zmluvy bolo oprávnené a platné.

8. Intervenient vystupujúci na strane žalovaného nevyužil svoje právo písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu ani k písomnému vyjadreniu žalobkyne.

9. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. O.s.p. v znení neskorších predpisov.

10. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom jeho účinnosti, pričom podľa odseku 2 cit. ustanovenia právne účinky úkonov zostávajú zachované. Vzhľadom na citovanú intertemporálnu úpravu, ktorá znamená okamžitú aplikovateľnosť predpisu, krajský súd ako súd odvolací, rozhodol o odvolaní podľa § 355 a nasl. CSP.

11. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

12. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP

(a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

13. V posudzovanej veci sa žalobkyňa domáhala vo svoj prospech určenia výlučného vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, a to rozostavanému bytu č. X, nachádzajúcemu sa vo vchode č. X, na X. poschodí rozostavanej budovy bytového domu, postaveného na pozemku KN parc. č. XXXX/XXX . a spoluvlastníckeho podielu 5955/229658 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckeho podielu 3910/229658 k pozemku parc. č. XXXX/XXX a XXXX/XXX, ktoré spoluvlastnícke podiely prislúchajú k predmetnému rozostavanému bytu č. X, nachádzajúce sa v k. ú. P., zapísané Správou katastra H. na LV č. XXXX dôvodiac, že tieto predala žalovanému na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 01.06.2010 za dohodnutú kúpnu cenu 50.000,- eur, ktorú však žalovaný nezaplatil a to ani v dodatočne mu poskytnutej primeranej lehote na plnenie, z ktorého dôvodu od zmluvy odstúpila, a keďže napriek tomu vlastníctvo k týmto nehnuteľnostiam je naďalej vedené v prospech žalobcu, musela sa svojich práv domáhať prostredníctvom podanej určovacej žaloby.

14. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel posúdiac primárne existenciu naliehavého právneho záujmu na podanej určovacej žalobe na strane žalobkyne, založiac svoje rozhodnutie ďalej na závere, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k svojmu skutkovému tvrdeniu o zaplatení kúpnej ceny, čím došlo k naplneniu právneho dôvodu uplatneného žalobkyňou pre odstúpenie od zmluvy (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ďalej len „OZ“), účinky ktorého v podobe zrušenia zmluvy od jej počiatku, jednoznačne indikujú k záveru o dôvodnosti podanej určovacej žaloby (§ 48 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka).

15. Ťažisko odvolacích námietok žalovaného spočívalo (posúdiac obsah podaného odvolania) na tvrdení o nesprávnych skutkových a právnych záveroch súdu prvej inštancie na ktorých založil svoje rozhodnutie (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP).

16. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok, existencia ktorej vady odvolacím prieskumom zistená nebola a jej existenciu samotný odvolateľ ani netvrdil.

17. V ďalšom odvolací súd podrobil napadnuté rozhodnutie vecnému prieskumu z hľadiska uplatnených ťažiskových odvolacích námietok (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP - nesprávne skutkové a právne závery).

18. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

19. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

20. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalovaného, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie z dostatočne zisteného skutkového

stavu vyvodil správne právne závery, vychádzajúc z ktorých žalobe vyhovel a vlastnícke právo k identifikovaným nehnuteľnostiam žalobkyni priznal, založiac svoje rozhodnutie na záveroch, že na strane žalobkyne bola a je existencia naliehavého právneho záujmu na podanej určovacej žalobe tak v čase jej podania (§ 80 písm. c/ O.s.p.), ako aj v čase rozhodovania súdu prvej inštancie (§137 písm. c/ CSP), a keďže žalovaný neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k svojmu skutkovému tvrdeniu o zaplatení dohodnutej kúpnej ceny, došlo k naplneniu právneho dôvodu uplatneného žalobkyňou pre odstúpenie od zmluvy (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ďalej len „OZ“), adresovaním a doručením ktorého žalovanému nastali jeho účinky v podobe zrušenia kúpnej zmluvy od jej počiatku (§ 48 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka), v dôsledku čoho vlastnícke právo k dotknutým nehnuteľnostiam svedčí jednoznačne žalobkyni. Súčasne tiež správne vzhľadom na plný úspech žalobkyne rozhodol, že táto má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu za aplikácie § 255 ods. 1 CSP. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež dostatočne odôvodnil, v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil dôvod na to, aby sa odchytil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré vytvárajú dostatočný podklad pre jeho potvrdenie. Súčasne sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval pre strany známe fakty posudzovanej veci spolu s právnymi závermi súdu prvej inštancie a správnou citáciou právnych predpisov.

21. Nad rámec uvedeného, vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného, odvolací súd uvádza:

22. Ako bolo uvedené už vyššie, predmetom posudzovania súdu prvej inštancie bola dôvodnosť podanej žaloby, prostredníctvom ktorej sa žalobkyňa domáhala po odstúpení od kúpnej zmluvy uzatvorenej so žalovaným pre nezaplatenie kúpnej ceny, určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom prevodu na žalovaného.

23. Z vykonaného dokazovania vyplynulo a medzi stranami sporným nebolo, že žalobkyňa ako predávajúca uzatvorila kúpnu zmluvu zo dňa 01.06.2010 so žalovaným V. S., predmetom ktorej bol predaj jej bytu č. X s prisl. v rozostavanej budove bytového domu za dohodnutú kúpnu cenu vo výške 50.000,- eur. Žalobkyňa tvrdila, že kupujúci (žalovaný V. S.) jej kúpnu cenu vôbec nezaplatil, preto ho listom zo dňa 22.06.2011 vyzvala na úhradu kúpnej ceny v lehote najneskôr do 7 dní od doručenia tejto výzvy s tým, že inak od zmluvy odstupuje podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Medzi stranami sporu nebolo sporné prevzatie tohto listu žalovaným.

24. Žalovaný V. S. tvrdil, že kúpnu cenu 50.000,- eur žalobkyni zaplatil v hotovosti, čo v priebehu konania preukazoval predložením dokladu a to PPD zo dňa 01.06.2010 o úhrade kúpnej ceny, pravosť ktorého žalobkyňa namietala. Záver znaleckého posudku, vypracovanie ktorého nariadil súd prvej inštancie v priebehu konania (č. ... XXXX/XXXX znaleckej organizácie S. zo dňa 08.06.2016) bol taký, že „Podpisy v kolónkach „Vyhotovil“ a „Podpis príjemcu“ (na spornom) PPD zo dňa 01.06.2010 (na sumu 50.000,- eur) boli vyhotovené z predlohy podpisu v kolónke „Podpis príjemcu na PPD zo dňa 30.06.2010 (na sumu 40.000,- eur) a mohli byť prenesené obtiahnutím a súčasným pretlačením podpisu na PPD z 30.06.2010 cez samo prepisovací papier.“. Súd prvej inštancie s poukazom na záver znaleckého dokazovania s prihliadnutím tiež na ďalšie z dokazovania plynúce skutočnosti (rozpory v tvrdeniach žalovaného so zisteným skutkovým stavom) posúdil jeho obranu ako nedôveryhodnú, nespôsobilú k záveru o preukázaní jeho skutkového tvrdenia o zaplatení kúpnej ceny žalobkyni. Žalovaný odvolaním namieťa správnosť záveru o neunesení dôkazného bremena vo vzťahu k jeho tvrdeniu o zaplatení kúpnej ceny.

25. V sporovom konaní, o ktoré ide aj v posudzovanej veci, platí prejednací princíp, ktorým je ovládané dokazovanie a ktorý spočíva v tom, že tvrdiť skutočnosti rozhodné pre posúdenie daného prípadu a navrhovať a predkladať dôkazy pre tieto skutočnosti je zásadne vecou strán sporu, na ktorých spočíva hlavná zodpovednosť za zhromaždenie skutkového podkladu potrebného pre rozhodnutie vo veci samej, teda iniciatíva v tomto smere jednoznačne zaťažuje ich. Rozsah dôkazného bremena vyplýva z hmotného práva, teda z príslušnej hmotnoprávnej normy. V zásade platí, že dôkazné bremeno má ten, komu je podľa hmotného práva na prospech existencia určitej skutočnosti. Ak tak strany nevykonajú, potom postihne tú stranu, ktorá je povinná potrebné tvrdenie vykonať, nepriaznivý procesný následok spočívajúci v tom, že súd rozhodne v jej neprospech. Keďže súd vychádza len zo skutočností tvrdených

stranami a vykonáva len tie dôkazy, ktoré tieto navrhli, bolo na žalovanom, akým spôsobom svoju obranu formuloval a na akých skutočnostiach jej dôvodnosť zakladal a tiež bolo vecou jeho racionálneho posúdenia, či ním tvrdené skutočnosti je spôsobilý tiež preukázať vo vedomí, že pasivita, či nesprávne zvolená procesná obrana, mu môže priniesť negatívne dôsledky v spore, teda nesplnenie si povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti sa nutne musí prejavíť v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre neho ako stranu, ktorá dôkazné bremeno neuniesla, k naplneniu ktorých skutočností aj došlo v posudzovanej veci, keď žalovaný neprodukoval také tvrdenia a dôkazy, ktoré by boli spôsobilé k posúdeniu o ich hodnovernosti a následnému záveru, že si svoju povinnosť zaplatiť kúpnu cenu splnil, čím by bol nárok žalobkyne nedôvodný, čo nemohlo mať za následok iné, ako v jeho neprospech vydané rozhodnutie.

26. Ťažiskovým dôkazom žalovaného o zaplatení kúpnej ceny, bol ním v kópii predložený PPD zo dňa 01.06.2010, na ktorom však vychádzajúc z expertízneho posudku, bol podpis žalobkyne vyhotovený pretlačením a obtiahnutím jej podpisu z PPD zo dňa 30.06.2010, pravdepodobne cez samoprepisovací papier, teda vo svojej podstate sfalšovaný. Obrana žalovaného v odvolaní, že k tomu mohlo dôjsť konaním samotnej žalobkyne, keď pri jej podpisovaní PPD z 30.06.2010 mohlo dôjsť k pretlačeniu jej podpisu na PPD z 1.6.2010, ktorý následne podľa jeho názoru mala obtiahnuť, je nepochybne interesantnou, avšak odporujúcou elementárnym princípom formálnej logiky a je len reťazením série ním produkovaných nehodnoverných tvrdení. Niet totiž racionálne akceptovateľnému dôvodu, pre ktorý by podpis žalobkyne vzhľadom na časovú postupnosť dotknutých PPD mal byť „pretlačený“ z PPD z 30.6.2010 na PPD, ktorý mu časovo predchádzal, teda z 1.6.2010. Ak by bolo vôbec možné s takýmto dejom uvažovať, tak len v opačnom postavení, teda s pretlačením podpisu z dokladu časovo predchádzajúceho (1.6.) na doklad časovo nadväzujúci (30.6.), v posudzovanej veci však expertízny posudok zreteľne stanovuje, že tomu bolo práve naopak, teda podpis z časovo nasledujúceho dokladu bol pretlačený na doklad časovo mu predchádzajúci. Rovnako postráda logiku tvrdenie, že samotná žalobkyňa by mala svoj pretlačený podpis následne obtahovať, pretože ak by aj nedopatrením v akomkoľvek prípade došlo pri vyhotovovaní dokladov k pretlačeniu podpisov, racionálne zhotoviteľ (pokiaľ nie je súčasne falšovateľom), vyhotoví a podpíše doklad nový a nebude mrhať energiou na pracné obtahovanie vlastného podpisu a nemožno si ani predstaviť logický dôvod, ktorý by ho k takémuto konaniu mohol viesť. Tento žalovaným produkovaný dôkaz a ním v odvolaní produkovaná konštrukcia k jeho vyhotoveniu sa vzťahujúca, rozhodne nie sú spôsobilými k záveru odlišnému od toho, na akom založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie. Ako správne však vyhodnocuje súd prvej inštancie, je tu tiež celý rad samotným žalovaným reťazených tvrdení a jeho konania, ktoré nad rámec tohto dokladu zásadným spôsobom spochybňujú a zneveryhodňujú jeho tvrdenie o zaplatení kúpnej ceny. Je to jednak fakt, že v konaní pred Daňovým úradom v P. v roku 2011 tvrdil, že okrem kúpnej zmluvy žiadnym iným dokladom o uhradení kúpnej ceny nedisponuje, na existenciu tohto dokladu nepoukazoval ani v reakcii na žalobkyňou mu zaslané odstúpenie od zmluvy pre nezaplatenie kúpnej ceny v roku 2011 a skutkové tvrdenie o jeho existencii žalovaný neprodukoval ani vo svojom písomnom vyjadrení k podanej žalobe, ktoré adresoval súdu (31.08.2012), ale tento predložil a jeho existenciu začal tvrdiť až v roku 2015. Odvolací súd nemá najmenšiu pochybnosť o tom, že pokiaľ by takýmto ťažiskovým dokladom bol od počiatku disponoval v presvedčení, že je vystavený žalobkyňou a tento deklaruje ním uhradenú kúpnu cenu, nemal najmenší dôvod tento predložiť nielen v tomto spore, ale už v roku 2011 na daňovom úrade, ale naopak by ňom od počiatku svoju obranu (a to aj v štádiu predžalobnom) zakladal .

27. V nadväznosti na tieto jeho konštrukcie nemožno priznať dôveryhodnosť ani jeho následne produkovanému tvrdeniu, že formulácia ustanovenia kúpnej zmluvy týkajúceho sa zaplatenia kúpnej ceny, má vypovedať o tom, že táto bola zaplatená pri podpise zmluvy. O tomto by bolo možné uvažovať, pokiaľ by toto tvrdenie nespochybnil práve on sám a to ním predloženým sfalšovaným dokladom (PPD), ďalej ním samotným produkovaným tvrdením, že kúpnu cenu mal bez svedkov v hotovosti vyplácať žalobkyňi Y. Q. (intervenient na strane žalovaného), čo je v kolízii s tvrdením, že mala byť vyplatená pri podpise zmluvy (kde mali byť len žalobkyňa a žalovaný), navyiac, samotný Y. Q. kontraproductívne vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného vypovedal, že kúpnu cenu mal bez svedkov žalobkyňi vyplatiť priamo žalovaný. Navyiac, odvolací súd poznamenáva, že pokiaľ žalovaný v odvolaní poukazuje na to, že žalobkyňa (ale tiež on sám) mali v rozhodnom období spolupracovať s identickým, z hľadiska odbornosti erudovaným advokátom, možno považovať za prakticky vylúčené, aby ustanovenie zmluvy týkajúce sa úhrady kúpnej ceny nebolo v prípade, ak by skutočne táto bola pri jej podpise uhradená, formulované s odbornou starostlivosťou štandardne pre takéto prípady spôsobom, že zmluvné strany prehlasujú a svojim podpisom na zmluve súčasne zaplatenie kúpnej ceny potvrdzujú, o ktorý prípad však vychádzajúc z obsahu dotknutej zmluvy zjavne nejde. Navyiac, je nepredstaviteľné, aby

samotný žalovaný, spolupracujúci s realitnými kancelármi, teda znalý v dostatočnej miere odbornej problematiky, sa v prípade, ak by kúpnu cenu bol skutočne ako tvrdí uhradil, uspokojil pri minimálnej miere obozretnosti s takouto formuláciou zmluvy a prevzatím len kópie dokladu o jej úhrade, keďže tento je primárne ťažiskovým pre neho a nie pre žalobkyňu. Polemizovanie o odstupe času medzi podpisom zmluvy a odstúpením od zmluvy v súvislosti s tvrdením žalobkyne o nezaplatení kúpnej ceny je bez dopadu na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

28. Pokiaľ v odvolaní žalovaný uvádza, že uplatňuje tiež odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP (existencia inej vady spôsobilej mať za následok nesprávne rozhodnutie), tak jeho naplnenie skutkovo žiadnym spôsobom nevymedzuje, čím ho v zásade diskvalifikuje z odvolacieho prieskumu. Vo vzťahu k nemu by bolo možné uvažovať len o námietke nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (samozrejme ak by nešlo o prípad majúci za následok naplnenie odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, ktorý však odvolateľ neuplatnil), na čo okrajovo (i keď to takto v konkrétnosti nevymedzuje) poukazuje odvolateľ, z ktorého dôvodu odvolací súd podrobil vzhľadom na produkovanú odvoláciu námietku odôvodnenie rozhodnutia prieskumu.

29. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR. V situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo (ne)vyhovené uplatnenému nároku, je pre strany veľmi obtiažne pochopiť takéto rozhodnutie. Pokiaľ nie sú tieto faktory vysvetlené v odôvodnení rozhodnutia, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné. Takéto rozhodnutie súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

30. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhladol dôvodnosť uplatnenej odvolacej námietky. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami toho - ktorého účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04), čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní, rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolností každého prípadu, preto len ak by súd v odôvodnení nereagoval na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú v konkrétnostiach stranami, bolo by potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti. Stačí teda, aby reagoval súd na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B).

31. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

32. V konečnom dôsledku žalovaný uviedol v odvolaní, že uplatňuje tiež odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. g/ CSP (zistený skutkový stav neobstojí pre existenciu ďalších prostriedkov procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené), avšak ani táto odvolacia námietka nie je spôsobilou privodiť v prospech žalovaného priaznivejšie rozhodnutie vo veci, keďže je diskvalifikovanou z odvolacieho prieskumu z dôvodu, že jednak žalovaný v konkrétnostiach neoznačil skutočnosti a dôkazy, ktoré majú byť považované ako prostriedky procesnej obrany za tzv. novoty v odvolacom konaní a ktoré by bolo

možné v odvolaní použiť len vtedy, ak by spĺňali predpoklady uvedené v ust. § 366 CSP, a jednak z hľadiska ust. § 366 CSP neprodukoval dôvody, pre ktoré by bolo z hľadiska prípustnosti možné sa týmito zaoberať, pričom takáto povinnosť pri produkovaní uvedeného odvolacieho dôvodu, ho jednoznačne zaťažovala.

33. Odvolacie námietky žalovaného tak odvolací súd posúdil ako nespôsobilé v prospech neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

34. Keďže teda dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, za súčasného záveru tiež o vecnej správnosti rozhodnutia o trovách konania, podľa § 387 ods. 1 CSP toto potvrdil. Žalovaný v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne, k odvolaciemu prieskumu spôsobilé rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

35. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal nárok na ich náhradu žalobkyni vo vzťahu k žalovanému v rozsahu 100% s poukazom na to, že zaznamenala v odvolacom konaní plný úspech.

36. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalobkyne, rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

37. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).